

GÉCZI JÁNOS

Aprópénz

1.

*A fészek fémforgácsból készül,
s oly nehéz, hogy ahol ül, a sziklaplató
megreped. Lassan úgy csúszik a tengerre,
mint kéz, ha ringat gyerekjátékot,
tobozt tesz a fenyő. Kívül-belül és körötte
vas, réz, ón, ólom és egyéb fémdarabok.*

2.

*Ez az érme olyan érme,
amely eredetileg is
grammokba foglalt arany,
a sötétben ugyanúgy fénylő,
miként a napvilágban.
Sokan érintik,
vonják magukhoz testes húsát,
forrosítják át ujjbegyekkel
porcikáit tapogatva.
Dukát, amelyet eltakar a pipafüst,
habár ugyanabból a szájból
hozzája keveredik némi lélek.
Jut belőle az égbe az imával,
napkeltével, napszálltával.
Az, amelynek a történetét,
ha végéig olvassa a szem,
látja valamennyi betűjét,
egyenként és külön-külön.
S a pénzdarabbal a kézmocskot,
amelynek mindegyikéből
részesül.*

3.

*Nem gondol mindaddig arra,
hogy Kharón akár nő is lehetne.
Orvietóban,
a legelső világba vezető
kút vastag, hosszú garatjában
téli le nyakáról a láncot*

*az asszony, azóta is jelen időben,
tébolyult,
de pompás, miként egy díva,
visongva, homlokára csókot lehelve,
megtaláltam, megtaláltam,
amelyen körömnyi pénzdarab
fityeg.*

*Gyerekkorában akasztják reája
a szülei.*

*Amelyet mindenkor magával hord,
nehogy ott álljon üres kézzel,
amikor a ladikba besegítik,
amikor kéri az útiköltséget.*

*Nem tudom, miért nem
egyes szám első személyben
mondtam ezt el? Nem tudom,
miért távolítok? Nem tudom,
mi az, mit találtam,
s mi az, amit nem?*

4.

*Ahogy a történelmi események s tények
hullnak, csengenek, és villognak a pénzek.*

5.

*Nem szól a harang a franciáknál.
A Szent Rókusé megveszett,
félhangon ugyan, de hülyére verve
kong, riassza el a szelet. Szemét*

*sodródik végig az utcán, máskor
szennyvíz zúdul, mit kőházsor határol
mindkét oldalán. Az égbe is vezet,
nem csak a tengerhez, két másik házsor,*

*ez zsoltárból épül, azt meg felhúzzák
nagyotmondásból. A Pieróból karosszék repül
a vendég után, és bazmeg és nevetés.
Csodát remél a tömeg s egybegyűl.*

*Itt sokféle imát laknak be az emberek.
Élni számosabb utcában vágynak.
A hegytető hulladékában költenek,
lejárnak hozzájuk az ezüstsirályok,*

*néha, ha jó a szél, vitorlázva.
Pénzzel a csőrükben. És elengedik.
Fekete, apró római érmék hullnak
olykor a településre. Elkezdődik. Esik.*

6.

*Melle magasában ébred és nyugszik.
Láncon függő érméjének a jegyében tölti el
minden idejét. Ebből tudja, mi a véges
és mi a végtelen.
Hogy megvalósuljon, idővadász, addig, amíg teheti.
A fenyőről, amely alatt hever, egy tülevél hull
a nyakára – a teljes léthez ennyi elég.
Rövid a mondata, hogy az elejéhez hozzáérjen a vége.
Hosszú lábú, látja, az árnyék, elfekszik mellette.
Szeretné végre nem azt megnevezni, ami eleve van,
hanem azt, ami készül, és ahogyan az munkában van, úgy.*

*Pedig, ha a napokat összeadja, mint az aprópénzt,
láthatná, idővel összegyűlt az összeg,
mellyel, ha jegyet vált, elhajózhat napkeletre,
ahol hajnalonként a reggel aranya kibuggyan,
vagy napnyugatra, ahol az aranyát a fénynek elnyeli,
mint a megriadt lelket, az éjjel.
De másra figyel,
hogyan maradhatna ki a figyelemből a megfigyelő?*

